മാനവാനന്തരകാലവും മനുഷ്യേതര ഇടങ്ങളും: സമകാലിക മലയാളാഖ്യാനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയം

ഡോ. ലിജി എൻ.
അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം, ഗവ.കോളേജ് കാസർഗോഡ്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സമകാലികമലയാള സാഹിത്യാഖ്യാനങ്ങളിലെ മനുഷ്യേതര ഇടങ്ങളെ മാനവാനന്തരവാദത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ. മനുഷ്യവർഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതുസങ്കല്പങ്ങളും മനുഷ്യേതര ജീവിവർഗങ്ങളുടെ ഇടങ്ങളും സമകാലികസാഹിത്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ പ്രഥമ പരിഗണനകളാണ് എന്ന നിരീക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ വിഷയത്തെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യരഹിതമായ യന്ത്ര ഇടങ്ങളും, യന്ത്ര- മനുഷ്യ സംയുക്തമായ സൈബോർഗ്യൻ ഇടങ്ങളും, സൂക്ഷ്മജീ വിവർഗങ്ങളുടെ ആവാസഇടങ്ങളും ആഖ്യാനങ്ങളിൽ പ്രശ്നഭരിതമായി നിൽക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ എന്ന ജീവിവർഗത്തിന്റെ അധീശത്വത്തെ സ്വയം നിരസിച്ചുകൊണ്ട് ഇതര ജീവിവർഗങ്ങളുമായി കണ്ണിചേരുകയും അവയുടെ കർത്തൃത്വത്തെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജൈവരാഷ്ട്രീയ മാണ് ആഖ്യാനങ്ങൾ മുന്നോട്ട്വെയ്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യനും യന്ത്രവും, മനുഷ്യനും ഇതര ജീവികളും ചേർന്നു രൂപപ്പെടുന്ന ഒരു ആവാസവ്യവസ്ഥയ്ക്കകത്താണ് മാനവാനന്തരമനുഷ്യൻ നിലനിൽക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പുതുജീവി വർഗമായി ഉരുത്തിരിയുന്ന മനുഷ്യവർഗ സങ്കല്പങ്ങളും മനുഷ്യേതര ഇടങ്ങളും ആഖ്യാനങ്ങളിൽ പ്രബലമായിത്തീരുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: മാനവാനന്തര വാദം (Post humanism), ട്രാൻസ് ഹ്യൂമനിസം (trans humanism), ടെക്നോ-ഹ്യൂമൻ (techno human), സൈബോർഗ് (cyborge), ഇടം (Space), ആന്ത്രോപോസീൻ (Anthropocene)

ആമുഖം

മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായ മാനവവാദ (humanism) ത്തിന്റെ പരിണാമദശയാണ് മാനവാനന്തരവാദം (Post humanism) ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. മാനവികയുഗം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആന്ത്രോപോസീൻ കാലത്തിന്റെ അനന്തരം എന്ന അർഥത്തിൽ പോസ്റ്റ്ആന്ത്രോപോസീൻ യുഗമെന്നും മാനവാനന്തരകാലം അറിയപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യൻ എന്ന ജൈവപ്രതിഭാസം പ്രശ്നവൽകൃതമാവുന്നു എന്നതും മറ്റു ജീവിവർഗങ്ങൾ പോലെ ഒരു സ്പീഷിസ് മാത്രമാണ് മനുഷ്യൻ എന്നതും യന്ത്ര- ജൈവ സംയുക്തമായ സൈബോർഗുകളുടെ കാലത്തിലേക്ക് മനുഷ്യൻ പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതുമാണ് മാനവാനന്തരവാദം മുന്നോട്ട്വെയ്ക്കുന്ന പ്രധാന ആശയങ്ങൾ. ആന്ത്രോപോസീൻ യുഗത്തിലെ ഭൗമജീവിയായ മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനഫലമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങളും കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനങ്ങളും മനുഷ്യൻ എന്ന ജീവിവർഗത്തെത്തന്നെ ഭൂമുഖത്തു നിന്ന് ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്ന് മാനവാനന്തരകാലം ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി കേരളത്തിനുണ്ടാവുന്ന മാറ്റവും ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങളും യന്ത്ര- മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ പരിണതികളും ഗ്രസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹമായി മാറുമ്പോൾ രൂപപ്പെടുന്ന പ്രതിബോധം എന്ന നിലയിൽ മലയാള സാഹിത്യാഖ്യാനങ്ങളിലെ മനുഷ്യേതരങ്ങളുടെ ഇടങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. മാനവികയുഗത്തിലെ അധിപതിയായ മനുഷ്യനെ നിരാകരിച്ചു കൊണ്ട് മനുഷ്യേതരങ്ങളുടെ ഇടത്തെ സൂക്ഷ്മമായി അനുഭവിക്കുന്ന ആഖ്യാനങ്ങളും സൈബോർഗ്യൻ കാലത്തിന്റെ വിഹ്വലതകളും ഉത്കണ്ഠകളും പങ്കുവെയ്ക്കുന്ന ആഖ്യാനങ്ങളുമായി സമകാലിക മലയാളഭാവന ചരിക്കുന്നുവെന്ന വീക്ഷണത്തിലാണ് ഈ പ്രബന്ധം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

മനുഷ്യരഹിത ദേശരൂപങ്ങളുടെ കാലം.

മനുഷ്യൻ എന്ന സങ്കല്പത്തിന് വലിയ ആഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കാലമാണ് പോസ്റ്റ് ആന്ത്രോപോസിൻ യുഗം. മനുഷ്യരഹിത ഇടങ്ങളായ ദേശരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ച് - ഇന്റർനെറ്റിന്റെ ആവാസലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണ്. യന്ത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടി യന്ത്രങ്ങളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളും ദേശങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്ന ആവാസങ്ങളാണ് ഇന്ന് ലോകത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഫെയ്സ് ബുക്ക്, ആമസോൺ, ഗൂഗിൾ, ആപ്പിൾ മുതലായ ടെക്ഡാറ്റാ സെന്ററുകൾ നിലനിൽക്കുന്ന കെട്ടിട സമുച്ചയങ്ങളാണ് ഈ മനുഷ്യരഹിതലോകങ്ങൾ. മാനവാനന്തര

ലോകത്തിന്റെ പുതു സൂചകങ്ങളുടെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് ഈ ഇടങ്ങൾ. അമേരിക്കയിലെ പ്രൈൻവില്ലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഫേസ്ബുക്ക്ഡാറ്റസെന്റർ അത്തരമൊരു ഇടമാണ്. സമകാലികജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് നിലകൊള്ളുന്ന പരമപ്രധാനങ്ങളായ ഈ കെട്ടിടങ്ങളിലെ സർവർസ്റ്റോക്കുകളാണ് ആഗോള ഉപഭോക്താക്കളുടെ ജീവിതം നിയന്ത്രിച്ചും നിരീക്ഷിച്ചും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. (Ed: Liam Young 2019:7-11) തികച്ചും മനുഷ്യശൂന്യമായ ഈ ഇടങ്ങൾ ആഗോളജീവിതത്തെ ഗ്രസിച്ചു കഴിഞ്ഞ സാഹചര്യമാണ് പോസ്റ്റ് ആന്ത്രോപോസിൻ യുഗം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. യന്ത്ര-ജൈവ സംയുക്തമായ സൈബോർഗ്യൻ കാലങ്ങളുടെ സമകാലസാഹചര്യം മനുഷ്യരഹിതമായ ആവാസഇടങ്ങളുടേതാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിച്ചത്.

ശൂന്യമായ മനുഷ്യ ഇടങ്ങളും പൂർണ്ണമായും യന്ത്ര ഇടങ്ങളുമായ ദേശരൂപങ്ങൾ മനുഷ്യവംശത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതേ കാലത്തുതന്നെയാണ് സൂക്ഷ്മജീവാണുക്കളും മനുഷ്യലോകത്തെ അധീനപ്പെടുത്തുന്നത്. 7000 ത്തോളം വർഷം നിലനിന്ന മാനവികതയുടെ യുഗത്തിൽ (ആന്ത്രോപോസിൻ യുഗത്തിൽ) ഭൗമജീവിയായ മനുഷ്യൻ കാണിച്ച അധീശത്വങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ മനുഷ്യരഹിതമായ ഭൂമിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളും കടന്നുവരുന്നു. അലൻവൈസ്മാൻ എഴുതിയ The world without us (2007)എന്ന കൃതിയിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരം അണുബാധ മൂലം മനുഷ്യർ മാത്രം മരിച്ചുപോവുകയും പ്രകൃതിയും ജന്തു-സസ്യജാലങ്ങളും അതേപടി നിലനിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത് എന്നതിന്റെ അന്വേഷണങ്ങളാണ് നടത്തുന്നത്. 'മനുഷ്യൻ ഒരു സ്പീഷിസ് മാത്രം' എന്ന ലേഖനത്തിൽ എതിരൻ കതിരവൻ ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. (2021: 118) ഇതര ജീവിവർഗങ്ങളുടെ വംശനാശത്തെക്കുറിച്ച് ഭീതിയില്ലാതിരുന്ന മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യവംശനാശം എന്ന ഭീതിയിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ ജൈവ ആവാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മബോധ്യങ്ങൾ പലതലത്തിൽ അനുഭവിച്ചുക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

സൈബോർഗ്യൻ കാലത്തിന്റെ പരികല്പനകൾ

പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ ചിന്താപദ്ധതികളിൽ സൈബോർഗ് എന്ന ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഡോണ ഹാരവെയാണ് (A cyborge Manifesto 1985). മനുഷ്യലോകവും യന്ത്രലോകവും ജീവലോകവും

തമ്മിലുണ്ടായിവന്നബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലാണ് ഹാരവെ സൈബോർഗ്യൻ സങ്കല്പം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ജന്തുക്കളിൽനിന്നും യന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും മനുഷ്യനെ കണിശമായി വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്ന അതിരുകൾ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നുവെന്നു മനുഷ്യൻ സൈബോർഗ് എന്ന സംവർഗമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഹാരവെ പറയുന്നുണ്ട്. യാന്ത്രികതയുടെയും ജൈവികതയുടെയും സങ്കരമായ ഒരു സൈബർനെറ്റിക് ജീവജാലമായാണ് സൈബോർഗിനെ ഡോണ ഹാരവെകാണുന്നത്. ജീവന്റെ യഥാർത്ഥ സാമൂഹിക ശാരീരിക പരിസരങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ മൃഗങ്ങളുമായും യന്ത്രങ്ങളുമായും ഒക്കെയുള്ള ബന്ധുത്വങ്ങളേയോ തങ്ങളുടെ ഭാഗികമായ സ്വത്വങ്ങളെയോ വിരുദ്ധവീക്ഷണകോണുകളെയോ ഭയക്കാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയുമാണ്. സൈബോർഗ് ഒരേ സമയം ഒരു ഭൗതികോല്പന്നവും ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതികതയുടെ ഭൗതികപരിസരങ്ങളേയും മനുഷ്യകർത്തൃത്വത്തേയും പര്യവേഷണം ചെയ്യുന്നതിനുതകുന്ന രൂപകവുമാണ്. മനുഷ്യൻ എന്ന ഘടകത്തിന്റെ ചരിത്ര രാഷ്ട്രീയ സങ്കീർണതകളേക്കാൾ അതിൽ ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നത് ജീവജാലത്തിന്റെയും യന്ത്രത്തിന്റെയും പൊരുളാണ് എന്ന് ഹാരവേയുടെ സൈബോർഗ്യൻ പരികല്പന വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ടി.ടി. ശ്രീകുമാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. (2021: 153) മനുഷ്യസമാനമായ യന്ത്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതിൽ നിന്ന് മനുഷ്യനെത്തന്നെ യന്ത്രമാക്കുക എന്ന പരികല്പനാപരമായ മാറ്റമാണ് സൈബോർഗുകളുടെ കാലത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ കാലഹരണപ്പെട്ടു പോകില്ലെന്നതും നാനോടെക്നോളജി, റോബോട്ടിക്സ്, പ്രോസ്റ്റെറ്റിക്സ് തുടങ്ങിയ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ മനുഷ്യനെ അതിമാനുഷനാക്കി മാറ്റുകയാണെന്ന ട്രാൻസ്ഹ്യൂമനിസ്റ്റ് വാദവും ഈ പരികല്പനയോടൊപ്പം ചേർത്തു വായിക്കേണ്ടതാണ്. അത്തരം അതിമാനുഷ സങ്കല്പത്തിലും മനുഷ്യസ്വത്വം ഏകമായതോ സ്വതന്ത്രമായതോ ആയ ഒന്നല്ല. ബഹുത്വങ്ങളുടെതാണ്. The Actor Net Work സിദ്ധാന്തത്തിൽ ബ്രൂണ ലത്വ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളിലും കാതറിൻ ഹെയ്ൽസിന്റെ How we became A posthuman എന്ന ചിന്തയിലും ഈ തത്ത്വമാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യ മനുഷ്യേതര സ്വത്വങ്ങളെ ജീവന്റെ കൂട്ടായ്മകളിൽ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും മനുഷ്യേതരത്വത്തെ വീണ്ടെടുക്കാതെ മനുഷ്യസ്വത്വത്തിന് നിലനിൽക്കാനാവില്ലെന്നും കർത്തൃത്വമെന്നാൽ ആത്മനിഷ്ഠാപരമായ ഒന്നല്ലെന്നുമുള്ള തത്ത്വമാണ് ലത്വ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. യന്ത്രങ്ങളുടെയും ഇതര ജീവജാലങ്ങളുടെയും ശ്രേണികളിലാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന സ്പീഷിസ് നിലനിൽക്കുന്നതെന്നും മാനവികതയുടെ

യുഗത്തിലെ ജൈവപ്രതിഭാസം എന്നതിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ കർത്തൃത്വമാണ് മാനവാനന്തര കാലം കല്പിക്കുന്നത് എന്നുമുള്ള തിരിച്ചറിവിലാണ് മനുഷ്യസമൂഹം നിലനിൽക്കുന്നത്. ഈ തിരിച്ചറിവുകൾ സ്വന്തംജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവമണ്ഡലത്തെയും സർഗാത്മക ജീവിതത്തെയും സ്വാധീനിക്കുന്നതിന്റെ ചില അടയാളങ്ങളാണ് സമകാലികമലയാളഭാവനകളിലെ പുതുഭാവുകത്വങ്ങളായി കടന്നുവന്നിട്ടുള്ള മനുഷ്യേതര ഇടങ്ങളുടെ ആഖ്യാനങ്ങൾ. മാനവാനന്തരലോകത്തെ മലയാളിസമൂഹം സ്വാംശീകരിച്ചതിന്റെ അടയാളങ്ങളെന്ന നിലയിലാണ് സമകാലിക കഥാകവിതാഖ്യാനങ്ങളിലെ മനുഷ്യേതര ഇടങ്ങൾ എന്ന സങ്കല്പനം ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പരിഗണച്ചിട്ടുള്ളത്.

ടെക്നോ–ഹ്യൂമൻ കർത്തൃത്വങ്ങളും യന്ത്ര– ജൈവലോകങ്ങളും:

സമകാലിക മലയാളഭാവനകളിൽ കടന്നു വന്ന നവസാങ്കേതികലോകക്രമത്തിലെ ടെക്നോ- ഹ്യൂമൻ ഭാവനകൾക്കും യന്ത്ര ജൈവസംസ്കാരങ്ങളുടെ സങ്കലിത ഇടങ്ങൾക്കും ഉദാഹരണമാണ് കെ വി പ്രവീണിന്റെ 'ഓർമ്മച്ചിപ്പ്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിലെ കഥകൾ.

> "ആറു മാസം മുൻപാണ് മെമ്മറി ക്ലിനിക്കിൽ നിന്ന് തലയോട്ടിയുടെ രണ്ട് വശങ്ങളിലും ദ്വാരങ്ങളുണ്ടാക്കി, ചെറുനഖത്തോളം വലുപ്പമുള്ള ആ ചിപ്പുകൾ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചത്. ആ ചിപ്പുകളുടെ കൂട്ടുകാരനെപ്പോലെ സ്റ്റിമുലേറ്റർ എന്നു വിളിക്കുന്ന ഉപകരണവും. തലയോട്ടിക്കുള്ളിലെ കുഞ്ഞു ചിപ്പുകളും സ്റ്റിമുലേറ്ററിനുള്ളിലെ വലിയ ചിപ്പും തമ്മിലുള്ള വൈദ്യുതവിനിമയത്തിലാണ് അമ്മയുടെ അവശേഷിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ ജീവിക്കുന്നത്".
>
> "കോശങ്ങളുടെ അതിരുകളിൽ നിന്ന് കഴിയാവുന്നത്ര ഓർമ്മകൾ ചുരണ്ടിയെടുത്ത് മെമ്മറി ഫയലുകളായി സൂക്ഷിക്കും".
>
> "മറ്റുള്ളവർക്കും ഈ ചിപ്പുകൾ ആക്സസ് ചെയ്യാനും മറ്റൊരാളുടെ ഓർമ്മകൾ അനുഭവിക്കാനും സാധിക്കും. ഒരാളുടെ ബ്രെയിൻ ഫലം മുഴുവനും വായിച്ചെടുക്കുന്ന കാലം മെഡിക്കൽ സയൻസ് സ്വപ്നം കണ്ടു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്". "നമ്മുടെ വിലപ്പെട്ട ഫയലുകളും ലോക്കറുകളും കംപ്യൂട്ടറുകളും ഒക്കെ പാസ് വേർഡും സെക്യൂരിറ്റി കീയും ഒക്കെ വച്ച് നമ്മൾ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതു പോലെ ഈ മെമ്മറി ഫയലുകളും സൂക്ഷിക്കേണ്ടി വരും". (കെ.വി. പ്രവീൺ 2017: 42-44)

കെ. വി. പ്രവീണിന്റെ ഓർമ്മച്ചിപ്പ് എന്ന കഥയിലെ ആഖ്യാനങ്ങളാണ് മുകളിൽ നൽകിയിട്ടുള്ളത്. സോഫ്റ്റ്‌വെയർ എൻജിനീയറിംഗിൽ അതികായനായ മകൻ അമ്മയുടെ ഓർമ്മകളെ വീണ്ടെടുക്കുവാനായി

മെമ്മറി ക്ലിനിക്കിലെ ചികിത്സ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ്. തലച്ചോറിൽ ചിപ്പുകൾ ഘടിപ്പിച്ച് കോശങ്ങൾക്കുള്ളിൽനിന്ന് ഓർമ്മകൾ ചുരണ്ടിയെടുത്ത് ഫയലുകളായി സൂക്ഷിച്ചു വെക്കാവുന്ന ചിപ്പുകളുടെയും സ്റ്റിമുലേറ്ററിന്റെയും സഹായത്തോടെ ഓർമ്മകളെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനും നിലനിർത്താനും കഴിയുമെന്ന ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തമാണ് ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. തലച്ചോറിലെ ജീവകോശങ്ങളും ഇലക്ട്രോചിപ്പും ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച് മനുഷ്യന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ഓർമ്മകളെ പുന:സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന ദൗത്യമാണ് നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നത്. തലച്ചോറിന്റെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ സംസാരിക്കാൻ കഴിയുന്ന സിലിക്കൺ ചിപ്പുകൾ ബ്രെയിനിൽ ഇംപ്ലാന്റ് ചെയ്യുമെന്നും ജീവകോശങ്ങളും ഈ സിലിക്കൺ കോശങ്ങളും തമ്മിൽ പ്രയോഗത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാവില്ലെന്നും എവിടെയാണ് മനുഷ്യകോശങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നതെന്നോ സിലിക്കൺകോശങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതെന്നോ പോലും തിരിച്ചറിയാത്തവിധം അവ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും പറയുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ എന്ന ജൈവസത്താസങ്കല്പം തിരുത്തപ്പെടുകയാണ്. മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഓർമ്മകൾ ഇലക്ട്രോ ചിപ്പുകളുടെ ഭാഗമാവുന്നതോടെ ഫയലിംഗും ഹാക്കിങ്ങും സാധ്യമാകുന്നു. ഒരാളുടെ ഓർമ്മകളെ ആർക്കും ഹാക്കു ചെയ്യാവുന്ന സാങ്കേതിക ഫയലുകളായാണ് പിന്നീട് അവ നിലനിൽക്കുന്നത്. യന്ത്രവത്കൃതഫയലുകളായി, രേഖാചിത്രങ്ങളായി ഓർമ്മകൾ പരിണമിക്കുന്നതോടെ മനുഷ്യനൈതികതയുടെ ഭാഗമായ ഓർമ്മകളുടെ അസ്തിത്വം ഇല്ലാതാവുകയാണ്. ഓർമ്മച്ചെപ്പ് എന്ന ഗൃഹാതുരപാഠം ഓർമ്മച്ചിപ്പ് എന്ന പുതിയ സാങ്കേതികസംജ്ഞയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് മാനവാനന്തര സൈബോർഗ്യൻ കാലത്തിന്റെ പരിണതിയാണ്.

> "ഹലോ... കാസ്പറിന്റെ മാളിലേക്ക് സ്വാഗതം!" ഇലക്ട്രോണിക് സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു കൊണ്ട് കാസ്പർ ആതിരയുടെ കൈ പിടിച്ചു കുലുക്കി. ഒപ്പം ഇത് മുഴുവനായും ഒരു യന്ത്രവൽകൃത ലോകമല്ലെന്നു തെളിയിക്കാനെന്നോണം കാസ്പറിന്റെ സ്ക്രീനിൽ മാളിന്റെ സിഇഒ യുടെ ചിരിക്കുന്ന മുഖവും സ്വാഗതം ആശംസിച്ചു കൊണ്ട് തെളിഞ്ഞു."
>
> "ഇടയ്ക്കിടക്ക് കാസ്പറുകൾ വന്ന് നടത്തക്കാരുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും അവർക്കു വാട്ടർബോട്ടിലും ബിസ്കറ്റ് പൊതിയും നൽകുകയും ചെയ്തു. ചില കാസ്പറുകൾ കസ്റ്റമർസിന്റെ ഭാരം കൂടിയ ഷോപ്പിങ്ങ് കാർട്ടുകൾ തള്ളിക്കൊണ്ട് പിന്നാലെ നടക്കുന്നത് ആളുകൾ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കി നിന്നു. എല്ലാ കാസ്പറുകളും കാഴ്ചയിൽ ഒരു പോലിരിക്കുന്നതു

കൊണ്ട് ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിൽ നിന്ന് എങ്ങനെയാണ് തിരിച്ചറിയുക എന്ന് സീമ അതിശയിച്ചു".

"ചോരക്കുഞ്ഞിനെയെന്നോണം തന്റെ മിനുത്ത ലോഹമേനിയോട് ചേർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ട് കാസ്പർ പൂച്ചക്കുട്ടിയെ ഒരു സ്ത്രീക്ക് നൽകി, ഏറ്റു വാങ്ങുമ്പോൾ പൂച്ചക്കുട്ടിയും യന്ത്രനിർമ്മിതമാണോ എന്ന് സംശയിച്ച തുപോലെ അവരുടെ കൈകൾ വിറച്ചു. നിശ്ചലമായ എസ്കലേറ്ററിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലത്തെയും താഴത്തെയും പടികളിൽ ഓരോ കാസ്പറുകൾ ആളുകളെ കടത്തിവിടാതിരിക്കാൻ കാവൽ നിന്നു. അതിന്റെ കണ്ണുക ളിലെ സൗഹാർദ്ദമുള്ള പച്ച ബൾബുകൾക്കു പകരം ചുകപ്പ് എൽഇഡി കൾ ഇടതടവില്ലാതെ മിടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവിടെ റോബോട്ടുകളാണ് അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും പോകുന്നത് നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിർദ്ദേശം കൊടുത്ത് സോൺ ലോക്ക്ഡൗൺ ചെയ്താൽ പിന്നെ ഒരു ഈച്ച പോലും അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും പോകില്ല" (കെ. വി. പ്രവീൺ 2017:22-25).

കെ.വി. പ്രവീണിന്റെ 'ചിത്രദുർഗ്ഗം' എന്ന കഥയിലെ ആഖ്യാനങ്ങളാണ് മുകളിൽ കൊടുത്തത്. റോബോട്ടിക്സ് മാളാണ് കഥാപരിസരം. കാസ്പറുക ളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന ഇടം. മനുഷ്യരെപ്പോലെ പെരുമാറുകയും പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന കാസ്പറുകൾ. മാളിലെത്തുന്ന കസ്റ്റമറുകളുടെ വ്യക്തി താല്പര്യങ്ങളിൽ, വൈയക്തികചലനങ്ങളിൽ മനോവിചാരങ്ങളിൽ എല്ലാം ഇടപെടുകയും മനുഷ്യരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവിടെയെത്തുന്ന ഓരോ മനുഷ്യനെയും യന്ത്രലോകത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ അധീനപ്പെടു ത്തുകയും യാഥാർഥ്യത്തിന്റെയും പ്രതീതിയാഥാർഥ്യത്തിന്റെ മാസ്മരികതയിൽ മനുഷ്യവ്യവഹാരങ്ങളെ തടങ്കലിടുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യരോ യന്ത്രമോ എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തൊരവസ്ഥ സംജാതമാകുന്ന സാമൂഹിക ഇടമാണ് ഭൂമിക്കുമേൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇത്തരം കെട്ടിടങ്ങൾ. യന്ത്ര ങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിർണയിക്കപ്പെടുന്ന സ്വത്വമായി മനുഷ്യസമൂഹം പരിണമിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ അടയാളമായി ഇത്തരം ഇടങ്ങളെ കാണാം.

"റോബോട്ടുകളുടെ കാലത്ത് നമ്മളും റോബോട്ടുകളായി മാറണം". നാലര യടി പൊക്കവും അമ്പതു കിലോ തൂക്കവുമുള്ള, ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഒരു ബഹി രാകാശ രൂപവും ഭാവവുമുള്ള റോബോട്ട്. അസിമോവ്. ജോണിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ ചലിക്കാനും ഏതു കോണിലും ശരീരഭാഗങ്ങൾ തിരിക്കാനും കഴിയുന്ന ബൈറ്റ് കണക്കിനു ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള സമർത്ഥൻ. "അസിമോ വിനും കൂട്ടർക്കുമില്ലാത്ത ഒരു സവിശേഷത ജോലിയിൽ തനിക്കുണ്ടെന്ന്

ജോണിന് ഉറപ്പാണ്. പക്ഷേ, എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും അതെന്താണെന്ന് മാത്രം അയാൾക്ക് ഓർത്തെടുക്കാനായില്ല" (കെ. വി. പ്രവീൺ 2017: 60).

മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ യന്ത്രത്തിൽ നിന്നും ഭിന്നമായ എന്തോ ഒന്ന് തനിക്കുണ്ടെന്നു കരുതുന്നവനാണ് എങ്കിലും ആ വ്യതിരിക്തത എന്തെന്ന് ഉറപ്പിച്ച് പറയാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥ ഈ ആഖ്യാനം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ യന്ത്രമായും യന്ത്രം മനുഷ്യനായും മാറുന്നകാലത്തിൽ സ്വതന്ത്ര മാവാത്തതും നിർവചിക്കാനാവാത്തതുമായ മനുഷ്യസ്വത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്കണ്ഠയാണ് ഇത്തരം ആഖ്യാനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യേതരങ്ങളുടെ പുതു ഇടങ്ങൾ:

മാനവാനന്തരകാലത്തിലെ യന്ത്ര മനുഷ്യ ഇടങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായി മനുഷ്യരും മനുഷ്യേതരങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പുതു ഇടങ്ങൾ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ രൂപപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം ഇടങ്ങൾ ഇതര ജന്തുജീവിവർഗങ്ങളും മനുഷ്യരും സങ്കലിതമാവുന്ന ജൈവആവാസത്തിന്റെ ലോകമാണ്. അവിടെ മറ്റ ജീവിവർഗങ്ങൾ കർതൃസ്ഥാനത്തേക്ക് വരികയും മനുഷ്യരുമായി ചേർന്ന് ശൃംഖലാബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"പനകൾക്കിടയിൽ നിന്ന് ഒരു തുമ്പിക്കൈ നീണ്ടുവന്ന് കുറുമ്പിക്കുട്ടിയെ പിടിച്ച് ഉള്ളിലാക്കി. പിടിയും കുട്ടിയുമെല്ലാമായി അഞ്ചാറെണ്ണമുണ്ടവിടെ. കൊമ്പനെ കാണാനില്ല. മെലിഞ്ഞ് അയഞ്ഞ തൊലിയുള്ള തലച്ചിയാനയെ മാത്രം പനയോലകൾക്ക് മുകളിൽ കാണാം. മഞ്ഞമുത്തിയെപ്പോലെ മുന്നിൽ നടക്കുന്നവൾ. പ്രമുഖൻ വരുന്നത് ആദ്യം കണ്ടത് തലച്ചിയാണ്. മറ്റുള്ളവരോട് പാഞ്ഞൊളിക്കാൻ പറയുന്നതിനു പകരം അവൾ ഞെട്ടിപ്പനകൾക്ക് മുകളിലെത്തിയ മേഘങ്ങളെ ഉമ്മ വെക്കുന്നതുപോലെ തുമ്പിയുയർത്തി. അവിടെ നിന്നും കാറ്റു തുടങ്ങി. അതുപിന്നെ കല്ലിടകളിലും ചളിയിളക്കങ്ങളിലും മരപ്പൊത്തുകളിലും കയറിയിറങ്ങി കാടിന്റെ പഴകിയ മണം കൊണ്ടു.അപ്പോൾ പനംകൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും പൂത്തുനിൽക്കുന്ന രണ്ടു പിടിയാനകൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അവരുടെ ഇതളുകളിലും ഈർപ്പങ്ങളിലും തൊട്ട കാറ്റ് പ്രമുഖനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഒരു വലയിൽ കുരുങ്ങിയ പോലെ അവന്റെ വേഗം കുറഞ്ഞുവന്നു. ഞെട്ടിപ്പനകളുടെ അരികിൽ അവനെത്തുമ്പോൾ പിടിയാനകളിലൊന്ന് ഇന്നലെ വിരിഞ്ഞ ഒരു പനങ്കുമ്പ് അവന്റെ നേർക്ക് ചായ്ച്ച് പിടിച്ച് അലസമായി മറ്റെവിടേക്കോ നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. "ഓന്റുട്ടുക്കെ അബളൂടെ കളി നടക്കൂല്ല. പ്രമുഖൻ ചെവികൾ പോലും അനക്കാതെ നിൽക്കുകയാണ്. പിടി പനങ്കുമ്പു കൊണ്ട് അവനെ വീശി കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ കോ

> ട്ടപ്പാറക്കുന്നിലുള്ളവരെ അതിശയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പ്രമുഖൻ പനങ്കുമ്പ് വാങ്ങി ചവച്ചു തുടങ്ങി. അവന് പുറന്തിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന മറ്റെ പിടിയെ പതുക്കെ മുട്ടിയുരുമ്മി തിരിച്ചു നിർത്തി. അവൻ അവളുടെ തുമ്പിക്കൈ കോരിയെടുത്തു ചുറ്റിപ്പിടിച്ച് ചുണ്ടുകൾ തമ്മിൽ ചേർക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. നീണ്ടുപോകുന്ന ആ ചുംബനം കണ്ട് ഇക്കരെ കുന്നിൽ നിന്നവർ വനംകാരെ കൂകി വിളിച്ചു."

'രാമച്ചി' എന്ന കഥ (വിനോയ് തോമസ്, 2017, പുറം 18-19) യിലെ ആഖ്യാനമാണിത്. കാടാണ് കഥാപശ്ചാത്തലം. ആ പശ്ചാത്തലത്തിലെ കാഴ്ചയാണ് ഈ ആഖ്യാനം. ആനക്കൂട്ടം, അവ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹപ്രകടനം, ആൺ, പെൺ പ്രണയം, രതി പെണ്ണിന്റെ തലയെടുപ്പ് ഇവയെല്ലാം ആഖ്യാനത്തിൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. ജന്തുവർഗം, സസ്തനി എന്ന നിലയിൽ ആനകൾക്കും ഇത്തരം അടിസ്ഥാന ചോദനകളെല്ലാമുണ്ട്. കാട്ടിൽ വസിക്കുന്നവരും ആനകളെ നോക്കിനിൽക്കുന്നവരുമായ മനുഷ്യരുടെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി ഇണയോടുള്ള പ്രകൃതിസഹജമായ ആകർഷണവും രതിയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കാട്ടാനകളെ ആഖ്യാനത്തിൽ കാണുന്നു. മനുഷ്യൻ/വന്യമൃഗം എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തെ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ നിരാകരിക്കുന്നത് സംബോധനയ്ക്ക് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സർവ്വനാമങ്ങളിലൂടെയുമാണ്. അവനും അവളും ആകുന്ന കൊമ്പനും പിടിയും ആഖ്യാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാകുന്നതോടെ അവരുടെ സഹജവാസനകളും ചോദനകളും പ്രധാനമാകുന്നതോടെ കാടെന്ന അതിജീവനയിടം കൂടുതൽ സുന്ദരമാവുകയാണ്. ആനകളുടെ സ്നേഹവും പ്രണയവും കണ്ടു ചൂളിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യനെയും ഈ കഥയിൽ കാണാം. കാടും കാടിന്റെ ആവാസവും മേൽക്കൈ നേടുന്ന ഒരിടത്തിൽ സൂക്ഷ്മജീവജാലങ്ങളും ജന്തുക്കളും ചേരുന്ന കണ്ണിയിലെ ഒരു ജന്തുവർഗ്ഗമായി മനുഷ്യനും നിൽക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ അധിപതിയാകുന്ന ചരിത്രം നിഷ്കാസിതമാവുകയും മനുഷ്യരുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും കാടിന്റെയും ചരിത്രം ഒന്നാവുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യൻ/പ്രകൃതി എന്ന ദ്വന്ദ്വസങ്കല്പമല്ല മനുഷ്യപ്രകൃതിയെന്ന നൈരന്തര്യത്തെ ആഖ്യാനം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

> "ആരാണ് ജീവന്റെ ഉടമസ്ഥൻ? ഈനാം പേച്ചി കണ്ണുകളിളക്കാതെ ചോദിച്ചു.ആ കണ്ണുകൾക്ക് നേരെ നിന്നപ്പോൾ ചന്തു ആദ്യമായി തന്റെ ഉടമസ്ഥനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു"

ആലോചനയെ കൂടുതൽ സങ്കീർണമാക്കികൊണ്ട് ഈനാംപേച്ചി പതിയെ സംസാരിച്ചു.

> "ജഡങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ഉടമസ്ഥനുള്ളൂ. താഴെ ഇലപൊഴിച്ചു നിൽക്കുന്ന

> പുളിമരത്തെ നോക്കൂ.അതിന്റെ വേരുകൾ മണ്ണിൽ പടരുന്നതും ചില്ലകൾ ആകാശത്തിലേക്ക് വിടരുന്നതും ഏത് ഉടമസ്ഥന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കൊത്താണ്?" (വിനോയ് തോമസ്, 2017: 95)

'ഉടമസ്ഥൻ' എന്ന കഥയിൽ ഈനാംപേച്ചിയും ചന്തു എന്ന നായയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമാണ് ഈ ആഖ്യാനം. രണ്ട് ജീവിവർഗങ്ങൾ. ഈനാംപേച്ചിയാണ് വളർത്തുമൃഗമായ നായയോട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്. ആരും ആരുടെയും ഉടമസ്ഥനല്ല. ജീവനുള്ളതെല്ലാം സ്വതന്ത്രമാണ്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതാകട്ടെ ചെറിയ ജീവിയായ ഈനാംപേച്ചിയും. അതിജീവനത്തിന്റെയും നിലനില്പിന്റെയും സ്വന്തം ഇടത്തെക്കുറിച്ച് സ്വയംബോധ്യമുള്ള ജീവിയുടെ വാക്കുകളായാണ് ആഖ്യാനം കഥയ്ക്കകത്ത് നിൽക്കുന്നത്. ഏത് ജീവന്റെയും മേൽ അധികാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം മനുഷ്യനില്ലെന്ന് ജീവിവർഗങ്ങൾതന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സന്ദർഭങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് പ്രാന്തങ്ങളായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന മനുഷ്യേതര ഇടത്തെ ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് നിർത്തുകയാണ് ഇത്തരം ആഖ്യാനങ്ങൾ.

മനുഷ്യനോട് ആജ്ഞാപിക്കാനും വിധിക്കാനും പ്രാപ്തമാവുന്ന ജീവിവർഗങ്ങളും മനുഷ്യരില്ലെങ്കിലും ഈ ഭൂമി നിലനിൽക്കുമെന്ന് ഉറച്ച് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആഖ്യാനങ്ങളും മാനവാനന്തര കാലത്തിന്റെ സമകാലികതയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

> "ഞാനും നീയും സഹയാത്രികരാണ്. കാർ വിട്ടോളൂ.അറിവും അഹന്തയും ചേരില്ല" തവള ഗാഢമായ മുഴക്കത്തിൽ തുടർന്നു. "നിങ്ങളുടെയെല്ലാം ആദി പിതാക്കളാണ് ഞങ്ങൾ ഉഭയജീവികൾ. ജീവജാലങ്ങൾക്ക് ഭയരഹിതജീവിതം ഭൂമിയിൽ ഉറപ്പാക്കേണ്ടത് മനുഷ്യരാണ്. പലായനത്തിന്റെയും അലച്ചിലിന്റെയും നാടുകടത്തലിന്റെയും പാർശ്വവൽക്കരണത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ജൈവജീവിതം നിങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതിയിലുണ്ട്. അത് ഓർമ വേണമെന്ന് ദ്രബോൾജിനം അവസാന പ്രമാണത്തിൽ കാണാം. ദ്രബോൾ കണ്ണടച്ചു നിശ്ശബ്ദനായി" (കെ.വി.സുധാകരൻ, 2019: 86)
>
> സാറേ, ഇവിടെ മനുഷ്യർക്ക് മാത്രമേ മനുഷ്യരെ വേണ്ടൂ. ഈ ഭൂമിക്ക് മനുഷ്യനെ വേണോന്ന് യാതൊരു നിർബന്ധോമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ മനുഷ്യരും ചത്തൊടുങ്ങി പത്താണ്ട് കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും ഇവിടമാകെ പൂത്തു തളിർത്ത് സ്വർഗം പോലെയാവും. എന്ന തേനീച്ചകളില്ലാണ്ടായാലുണ്ടല്ലോ ഇവിടം പിന്നെ ചുടുകാടാ, ചുട്കാട് (മിനി. പി.സി., 2020: 42)

കെ.വി സുധാകരന്റെ 'ദ്രബോൾജിനം' എന്ന കഥയിൽ ആഖ്യാതാവും തവളയും

തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ തവള മനുഷ്യനുമേൽ ആജ്ഞാശക്തിയുള്ളവനും തങ്ങളുടെ വംശപുരാണത്തിലൂടെ മനുഷ്യരുടെ ആദിപിതാക്കളാണെന്ന് ഉഭയജീവിവർഗമായ ദ്രബോൾ എന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു. മനുഷ്യനുമാത്രമല്ല വംശീയപുരാണങ്ങൾ. ജീവിവർഗങ്ങൾക്കും വംശമഹിമകളുണ്ട്; ചരിത്രങ്ങളുണ്ട്. വംശനാശത്തിന്റെയും പലായനത്തിന്റെയും ചരിത്രങ്ങൾ കൂടിയാണത്. അത്തരം ചരിത്രങ്ങളുടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ് ആ ആഖ്യാനം. മനുഷ്യചരിത്രവും പ്രകൃതിചരിത്രവും നിരന്തരമായി കണ്ണിചേരുന്നു. അത്തരം ശൃംഖലകളേയും ബന്ധങ്ങളേയും അടുത്തുനിന്നറിയാൻ മാനവാനന്തരകാലത്തിലെ മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പുതിയയുഗം മനുഷ്യേതരങ്ങളുടെ നിലനിൽപിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ഭൂമുഖത്തുനിന്ന് നിഷ്കമിച്ചാലും ഒന്നും സംഭവിക്കാനില്ലെന്നും ഭൂമി കൂടുതൽ സുന്ദരമാവുമെന്നും അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ നിസ്സാരമെന്നു കരുതുന്ന പ്രാണിവർഗം ഭൂമിയിൽനിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായാൽ ചുടുകാടായി മാറുന്ന ഭൂമിയെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം ഭൂമിക്കു വേണ്ടിയുള്ളതാണെന്ന ജീവിതപാഠം ശരിവെയ്ക്കുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് പരിണമിക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സുംപുതുജീവിവർഗങ്ങളായി ഉരുത്തിരിയുന്ന മനുഷ്യനും ആഖ്യാനങ്ങളിൽ ഇടം നേടുന്നുണ്ട്.

മാനവാനന്തരകാലത്തിലെ പുതുജീവിവർഗങ്ങൾ:

മനുഷ്യനും മൃഗവും തമ്മിൽ അസാധാരണമാം വിധം രൂപപ്പെടുന്ന ശാരീരികവും മാനസികവും വന്യവുമായ ബന്ധങ്ങൾ ആഖ്യാനംചെയ്യുന്ന കഥകളും മനുഷ്യനും മൃഗവും ചേരുന്ന പുതിയ ജീവികളുടെ സങ്കല്പനങ്ങളും ആഖ്യാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. സുദീപ് ടി ജോർജിന്റെ 'ടൈഗർ ഓപ്പറ' എന്ന കഥയിലെ മിലി എന്ന കടുവയും പുഷ്കിനുമായുള്ള ബന്ധം അത്തരത്തിൽ ഒന്നാണ്. കടുവയോട് ഒരേ സമയം വന്യവും മസൃണവുമായ ബന്ധംപുലർത്താൻ കഴിയുന്ന മനുഷ്യനാണ് പുഷ്കിൻ. വന്യതയുടെയും പകയുടെയും മൃഗീയമായ തൃഷ്ണകൾ ഉണരുന്ന വേളകളിൽ അസാധാരണ പ്രകൃതമാവുന്ന മനുഷ്യനെയുംസ്നേഹത്തോടെ ഇണചേരുന്ന മൃഗത്തെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മൃഗത്തിന്റെ ഉടലും മനുഷ്യന്റെ തലയുമുള്ള പുതിയ ജീവിയായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പനങ്ങൾ വിവേക്ചന്ദ്രന്റെ 'വന്യം' (2019) എന്ന കഥയിൽ ഉണ്ട്. ചെന്നായയുടെ ഉടലും മനുഷ്യന്റെ മുഖവുമുള്ള പുതിയ ജീവവർഗമായ മനുഷ്യമൃഗത്തെയാണ് 'വന്യം' ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്.

> "ആയിടയ്ക്ക് ഒരു ഞായറാഴ്ച പ്രഭാതത്തിൽ ഞാൻ ഇറച്ചിയും മേടിച്ച് കവലയിൽ നിന്നുള്ള ഇടവഴി തിരിയുമ്പോഴാണ് ക്രിസ്റ്റി എന്റെ അടുക്കൽ

> ഓടി നിന്നെത്തി അണക്കുന്നു. പച്ചയിറച്ചിയുടെ മണം അവൻ ഇത്ര ദൂരത്തു നിന്നും പിടിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഞാനന്നേരം അമ്പരന്നു. ഒരു കാലത്ത് സ്റ്റെഫി ഉപയോഗിച്ച തീണ്ടാരിത്തുണികൾ കളവുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ പതിയെ ക്രിസ്റ്റിയെ ശ്രദ്ധിച്ചു തുടങ്ങി. അവനിൽ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു. അവൻ ചിലപ്പോഴൊക്കെ കിഴക്കൻമലയുടെ ശിഖരങ്ങളിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ ശരീരം പൂർണ്ണമായും വെണ്ണീർനിറമായി മാറി. കൃഷ്ണമണികൾ തിളങ്ങാൻ തുടങ്ങി. മേശപ്പുറത്ത് ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവെക്കുമ്പോൾ അവൻ നാക്കു പുറത്തേക്കിട്ട് കിതക്കുന്നത് പതിവായി". "ഞാൻ നോക്കുമ്പോ സെമിത്തേരിയും വനവും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന വേലിയിൽ കുടുങ്ങി ഭസ്മനിറമുള്ള ഒരു മുഴുത്ത ചെന്നായ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. വൈദ്യുതി തട്ടി അതിന്റെ ശരീരത്തിലൂടനീളം നീലം പാഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ വെക്കനെ ചെന്ന് വൈദ്യുതി കെടുത്തി. തിരിച്ചുചെന്ന് മരിച്ചു പോയ ആ ചെന്നായയുടെ ശരീരം കാപ്പിക്കമ്പുകൊണ്ട് മലർത്തിയിട്ടു. വാട സഹിച്ച് അതിന്റെമുഖത്തിനടുത്ത് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോഴാ,കുഞ്ഞു മോളേ പറഞ്ഞ നീ വിശ്വസിക്കത്തില്ല, അതൊരു മനുഷ്യക്കുഞ്ഞായിരുന്നു. ഒരു പന്ത്രണ്ടു വയസിൽ കൂടത്തില്ല! കൈപ്പത്തിയൊക്കെ തഴമ്പുവീണ് തുരുമ്പ് നിറമായി, കാൽ മൊട്ടിൽ തൊലിയുരഞ്ഞ് കറപ്പു കയറി,കൺതടം ഏതാണ്ട് വർഷങ്ങളായി ഉറങ്ങിയതു പോലെ കരുവാളിച്ച് ഒരു ചെകുത്താൻ രൂപം അവന്റെ ശരീരം മൊത്തം പൂടപോലെ ഇളം രോമം വന്നു മൂടിയിരുന്നു. പച്ച മാംസം തുടർച്ചയായിട്ടു കഴിച്ചിട്ടാണെന്ന് തോന്നുന്ന വയറൊക്കെ തട്ടി വീർത്ത് ഹോ!" (വിവേക് ചന്ദ്രൻ, 2019: 78-87)

മാനവാനന്തരകാലത്തിലെ മനുഷ്യസത്തയുടെ പരിണാമത്തെയാണ് ഈ ആഖ്യാനം ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. അച്ഛനും അമ്മയും ഒപ്പം കാട്ടിൽ വസിക്കുന്ന ക്രിസ്റ്റി എന്ന ആൺകുട്ടിയാണ് ചെന്നായയായി മാറുന്നത്. പ്രാകൃതമായ മനുഷ്യചോദനയാൽ ഉന്മത്തരാവുന്ന അച്ഛനമ്മമാരുടെ ഇടയിൽ കഴിയുന്ന ക്രിസ്റ്റി പതിയെപ്പതിയെ ചെന്നായയുടെ അപരത്വത്തിലേക്ക് പരിണമിക്കുന്നതായാണ് ആഖ്യാനം. മനുഷ്യസ്വത്വത്തിന്റെ വിപര്യയമായി മനുഷ്യനും ചെന്നായയുംചേർന്ന പുതിയജീവിവർഗം ഉടലെടുക്കുന്നു. വന്യമായ ചോദനകളുടെയും വാസനകളുടെയും സഹജപ്രേരണയുള്ള ജന്തുവർഗത്തിൽ മനുഷ്യനും മൃഗവും ചേർന്ന പുതിയജീവിവർഗത്തിന്റെ ഇരട്ടജീവിതത്തെയും ഹിംസാത്മകമായ അന്ത്യത്തെയുമാണ് ഈ ആഖ്യാനം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. കഥകളിൽ മാത്രമല്ല കവിതകളിലും ഇത്തരം ആഖ്യാനങ്ങൾ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ സ്വയം നാശത്തിലും മനുഷ്യമൃഗം എന്ന

ഇരട്ട ജീവിതത്തിലും ആശങ്കപ്പെടുകയും ആകുലത പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതകളാണ് എസ് ജോസഫിന്റെ 'കീരി', 'മനഞ്ഞിൽ', 'മുഴക്കം' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ.

"ഉറക്കം വരാതങ്ങനെയിരുന്നപ്പോൾ
ഉടൽ വെടിഞ്ഞ് കീരിയുടെ ഉടൽ നേടി
ഭാഷ വെടിഞ്ഞ് വെറും ഒച്ചകൾ നേടി
മുരൾച്ചകൾക്കോ കരച്ചിലുകൾക്കോ ഉള്ള പകിട്ട് ഒന്നു വേറെ
ആംഗ്യങ്ങളോ അവയ്ക്കുമപ്പുറം
കൈകാലുകളുടെ വാൽ വളയുന്നതിന്റെ
തല വെട്ടിക്കലിന്റെ ഭാഷ
മതിയെനിക്ക്
ഇതാ മനുഷ്യലോകം വെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
ഈ മനുഷ്യലോകം ആർക്കു വേണം
ഈ മനുഷ്യഭാഷ ആർക്കു വേണം
ഈ മനുഷ്യരോടൊപ്പം പൊരുതാൻ ആർക്കു താത്പര്യം?"
(എസ് ജോസഫ് 2013 : 62 - 63)

എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യവർഗത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തുകടക്കാൻ വ്യഗ്രതപ്പെടുന്ന മൃഗമായി പരിണമിക്കുന്ന പുതിയജീവിവർഗസ്വത്വത്തെ കവിത വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു.

"നമുക്ക് മുൻപ് ഭൂമി ഭരിച്ചിരുന്നത് മനുഷ്യരായിരുന്നു
അവർക്ക് മാംസവും രക്തവും അസ്ഥിയുമുണ്ടായിരുന്നു
അവർ ചിന്തിക്കുകയും ദുഃഖിക്കുകയും ചിരിക്കുകയും
പാടുകയും പുസ്തകങ്ങളെഴുതുകയും ചെയ്തിരുന്നു".
"നാം മനുഷ്യർ ആണെന്ന് കരുതുന്നവർ
ഇപ്പോഴുമുണ്ട്
അവർ മൂഢരായ ശുഭാപ്തി വിശ്വാസികൾ മാത്രമാണ്
ഇനി മനുഷ്യർ ഉണ്ടാവുകയേ ഇല്ല
അവർ നമ്മുടെ സന്തതികൾക്ക്
ഒരു ഗവേഷണ വിഷയം മാത്രം"
(സച്ചിദാനന്ദൻ 2019).

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പരിണാമത്തെയാണ് ഈ കവിതയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ എന്ന ജന്തുവർഗം പ്രശ്നവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ മനുഷ്യേതര ജീവിവർഗമായി പരിണമിച്ചുക്കൊണ്ട് പുതിയ ഇടങ്ങൾ

സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് കോവിഡാനന്തരകാലത്തിന്റെ ആഖ്യാനങ്ങളെ മുൻനിർത്തി സവിശേഷമായ പഠനം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നിഗമനങ്ങൾ

പ്രശ്നവൽകൃതമായ മനുഷ്യസത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യതിരിക്തസങ്കല്പങ്ങളാണ് മാനവാനന്തരകാലത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായി മലയാളകഥാകവിതാഖ്യാനങ്ങളിലെ ഭാവനയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. സർവ്വ അറിവുകളുടെയും അധികാരിയായ മനുഷ്യനെയും രാഷ്ട്രീയശരികൾ നിറഞ്ഞ മനുഷ്യസമൂഹത്തെയും നിരാകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമായിട്ടാണ് മാനവാനന്തരകാലത്തിന്റെ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാവനകൾ ആഖ്യാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മനുഷ്യേതര ഇടങ്ങളെ ഏറ്റവും അടുത്തുനിന്ന് കാണുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം കൂടിയാകുന്നു സമകാലിക കഥാകവിതാഖ്യാനങ്ങൾ. പ്രാകൃതനായ മനുഷ്യജന്തുവിലേക്കും ജീവിവർഗങ്ങളുടെ സഹജാവസ്ഥകളിലേക്കും വ്യാപരിക്കാനുള്ള ത്വരകാട്ടുന്ന ആഖ്യാനങ്ങളായിട്ടാണ് അവ നിലനിൽക്കുന്നത്. ഇതരങ്ങളുടെ തിരസ്കരണത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് ഭിന്നനായി സൂക്ഷ്മജൈവലോകത്തോടൊപ്പം അതിജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യനിലേക്കുള്ള പരിണാമം കൂടിയാണ് സമകാലിക മലയാളാഖ്യാനങ്ങളിൽ തെളിയുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായും ഒരു ജന്തുവർഗമായി നിൽക്കുന്ന പുതിയ മനുഷ്യവർഗമാണ് മലയാളഭാവനകളിൽ പ്രാമുഖ്യം നേടുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ വന്യവും ഹിംസാത്മകവുമായ മനുഷ്യപ്രേരണകൾ ആഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഭാവങ്ങളായി മാറുന്നു. മനുഷ്യനും മൃഗവും സങ്കലിതമാവുന്ന പുതിയ ജീവിവർഗങ്ങളുടെ സങ്കല്പങ്ങൾ ഭാവനകളിൽ നിറയുന്നു. ജീവിവർഗങ്ങളുടെ ചരിത്രവും അതിജീവനയിടങ്ങളും കാലത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമായി മാറുകയും ചെയ്യുന്ന അത്തരം ഭാവനകൾ. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ അതിമാനുഷതലത്തിലേക്ക് കുതിക്കുമ്പോഴും മലയാളിയുടെ ഭാവന ഊർജ്ജം കണ്ടെത്തുന്നത് സൂക്ഷ്മജൈവലോകത്തിന്റെ ഇടങ്ങളിലാണ്. മനുഷ്യചരിത്രവും പ്രകൃതിചരിത്രവും തുടർക്കണ്ണികളാകുന്ന ഒരിടത്തിൽ പുതിയജന്തുവർഗമായി ഉരുത്തിരിയാൻ കാംക്ഷിക്കുന്ന മനുഷ്യനെയാണ് ആഖ്യാനങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത് എന്നു പറയാം.

ആധാരസൂചി

1. Hayles Katherine, 1999, How we became Post human: Virtual Bodies in Cybernetics, Literature and informatics, 1999, University press Chicago.

2. Herbrechter Stefan, 2013, Post humanism A Critical analysis, Blooms Bury, London.
3. Pramod K Nayar,2014, Post Humanism,2014 Polity Press Cambridge.
4. Young Liam (Guest Ed.) Machine Landscapes: Architectures of the post–Anthropocene, 2019, Paul Sayer.
5. ജോസഫ് എസ്, 2013, ചന്ദ്രനോടൊപ്പം, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം
6. പ്രവീൺ കെ. വി., ഓർമ്മച്ചിപ്പ്, 2017,ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
7. പ്രസാദ് പന്ന്യൻ(എഡി), 2021, ആർ യു ഹ്യൂമൻ?മനുഷ്യേതര മാനവികതയ്ക്ക് ഒരാമുഖം, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
8. മിനി പി സി, 2020, ഫ്രഞ്ച്കിസ്സ്,ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
9. ലിജ അരവിന്ദ് (എഡി), 2020, കഥാതീതം, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക.
10. വിനോയ് തോമസ്, 2017, രാമച്ചി, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
11. വിവേക് ചന്ദ്രൻ, 2019, വന്യം, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
12. ശ്രീകുമാർ ടി. ടി., പോസ്റ്റ് ഹ്യൂമൻ വിചാര ലോകങ്ങൾ, 2021,പുസ്തക പ്രസാധക സംഘം
13. സുധാകരൻ കെ. വി., 2019, എളയാട്ടെ മാജിക് പാലം, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക.
14. ഹരാരി യുവാൽ നോവ, 2019, സാപിയൻസ് മനുഷ്യരാശിയുടെ ഒരു ഹ്രസ്വ ചരിത്രം, മഞ്ജുൾ പബ്ലിഷിങ്ങ് ഹൗസ്.

ജേണൽ/ആനുകാലികം

1. ലിജി എൻ., 2021, പുതുകഥകളിലെ നവ മാനവിക ഭാവനകൾ, ചെങ്ങഴി, Vol.1 No.6 June-Dcember, 2021.
2. സച്ചിദാനന്ദൻ, നമുക്ക് മുൻപ്, 2019, ഭാഷാപോഷിണി, മെയ് ലക്കം

email: niranjanaliji@gmail.com